

SUZANNE PETERS

Van slag

UITGEVERIJ GLB

Evi genoot van het gevoel van de wind door haar haren. Ze was blij dat ze deze bosroute had gevonden om te mountainbiken. Het was de adrenaline van de snelheid, hoge heuvels en scherpe bochten die haar een kick gaf en er tegelijkertijd voor zorgde dat ze zich ontspannen en vrij voelde. Na een rotdag op school was dit de plek waar ze heen ging. Alleen, midden in de natuur. Het was iets wat ze met niemand deelde, vooral niet met haar familie. ‘Veel te gevaarlijk,’ zou haar moeder afkeurend zeggen. Het was dan ook niet voor niets dat Evi ver weg van haar ouders op kamers was gaan wonen. Hier kon ze zonder bemoeienis van haar ouders genieten van de dingen die haar energie gaven. Een extra voordeel was geen ‘Hoe laat ben je thuis?’ als ze uitging, of stiekem vriendjes het huis in smokkelen om een kruisverhoor van haar ouders te vermijden. Ze had best een goede band met haar ouders, maar haar moeder wilde net iets te graag alles weten en Evi verlangde al een tijd zo naar haar eigen vrijheid.

Evi maakte een scherpe bocht en reed over het zanderige pad. Hier begonnen de heftige bochten en was het oppassen geblazen. Haar

handen spanden om het stuur en ze voelde haar hartslag versnellen. Dit was haar favoriete stuk van het parcours.

‘Benno, nee!’

Evi zag de loslopende Golden Retriever te laat het pad op komen. Ze trok hard aan haar stuur om de hond te ontwijken en voelde haar fiets over het zand wegglijden. Met een enorme smak belandde ze op de grond, de fiets deels boven op haar. Er schoot een steek door haar rug en haar voet voelde alsof er een kudde olifanten overheen was gelopen.

‘O nee, het spijt me zo!’ Een vrouw kwam aanrennen. ‘Ik zag je te laat en Benno luistert niet zo goed.’

‘Waarom loopt hij dan los?’ vroeg Evi chagrijnig. Ze probeerde overeind te krabbelen, maar de pijn in haar voet was plots ondraaglijk. ‘Shit!’ bracht ze uit.

‘Gaat het? Kun je staan?’ De vrouw klikte de riem van de hond vast aan de halsband. Een beetje laat, dacht Evi duister.

‘Ik weet niet.’ Ze duwde haar fiets aan de kant, maar iedere beweging kostte haar moeite. Ze moest die pijn in haar voet gewoon negeren, zo erg was het allemaal vast niet. Het was een kwestie van doorbijten. Ze was toch zeker wel

vaker gevallen? Op school had ze zelfs een keer les gehad in vallen. Op het moment dat ze de les kreeg vond ze het maar onzin, maar later begreep ze hoeveel nut het had.

‘Heb je hulp nodig?’ De vrouw probeerde de fiets rechtop te zetten, terwijl haar hond om haar heen drentelde. Het beest maakt het er niet gemakkelijker op.

Een jonge hardloper kwam aangerend. ‘Gaat het wel?’ vroeg hij. ‘Ik zag het gebeuren.’

‘Het gaat wel. Het is maar goed dat ik een fietshelm draag,’ wist Evi uit te brengen. Tranen schoten in haar ogen toen ze langzaam omhoog kwam. Nu ze stond deed het nog meer pijn, en de tranen kwamen als vanzelf.

De knul keek haar onderzoekend aan. ‘Weet je het zeker?’ vroeg hij.

‘Ja. Niks aan de hand.’ Evi probeerde te bukken om de fiets op te pakken, maar ze voelde zich plots duizelig. Nee, het ging absoluut niet.

De man trok haar mee naar een omgevallen boomstam. Iedere stap die Evi wist te zetten voelde als duizenden messteken in haar voet.

‘Is het je been?’ Hij liet haar zitten op de boomstam.

‘Mijn voet.’

‘O nee!’ verzuchtte de vrouw. ‘Het spijt me

zo!’ Haar hond keek vrolijk. Het dier had natuurlijk geen benul van wat er zojuist was gebeurd.

‘Het valt allemaal best mee,’ probeerde Evi, maar ze geloofde haar eigen woorden niet meer.

‘Ik bel een ambulance,’ zei de jongen resoluut.

Evi schudde haar hoofd. ‘Dat is niet nodig. Ik...’

‘Hij heeft gelijk. Je hebt hulp nodig,’ zei de vrouw.

De man stond ondertussen al te bellen. Evi zuchtte chagrijnig. Geen bemoeienis van haar ouders, maar van vreemden. Als ze haar gewoon met rust lieten, liep ze straks zelf naar huis!

***

‘Wat!’ riep Evi uit. ‘Dat kan niet!’

De arts tegenover haar keek haar met een spijtige blik aan en wees naar de röntgenfoto. ‘Het zijn helaas echt meerdere fractures. Zie je deze lijnen?’

Evi knikte. Al wilde ze het liever ontkennen. Ze had haar voet ondertussen ook al gezien. Gezwollen, blauw en paars. Zelfs zonder

röntgenfoto zag ze dat het er niet goed uit zag.

‘Het zijn geen mooie breuken,’ zei de arts. ‘Het wordt moeilijk om dit alleen met gips te laten genezen.’

Evi staarde voor zich uit terwijl de dokter de procedure uitlegde. Twee operaties: eerst een pin erin en dan later de pin eruit. Ze huiverde. Ze was nog nooit geopereerd. Maar waar ze zich nog meer zorgen om maakte, was school. Hoe kun je met een gebroken voet een sportopleiding afronden? Ze voelde zich plotseling miselijk worden. ‘Dit kan niet,’ fluisterde ze.

De arts keek haar vriendelijk aan. ‘Het spijt me dat ik geen beter nieuws kan brengen,’ zei hij.

‘Wanneer kan ik weer sporten?’ vroeg Evi voorzichtig. Ze sloot haar ogen, bang voor het antwoord.

‘Daar kan ik helaas nog weinig over zeggen. We moeten eerst afwachten hoe je botten genezen na de operatie. Je moet sowieso zes weken in het gips en daarna gok ik dat je toch zeker één tot twee maanden voorzichtig moet zijn met sporten. Volledig herstel kan zelfs nog langer duren.’

Evi knikte. Ze had geen keuze. Zelfs al zou ze willen, dan was er nu niets meer aan te doen.

Opnieuw vervloekte ze de vrouw met de hond. De hardloper had haar nog geholpen, maar die vrouw was ervandoor gegaan. ‘Je hebt hulp, zie ik, sterkte, hoor!’ had ze gezegd. Alsof ze niet iets vreselijks had veroorzaakt.

Evi bedankte de arts en ging met haar twee krukken wat onwennig naar buiten. Het enige wat ze nu kon doen, was haar best doen om te herstellen. Hoe eerder ze zou genezen, hoe beter. Ze hinkte vastberaden naar de balie om zo snel mogelijk een afspraak in te plannen voor een operatie.

***

‘Evi? Hoe voel je je?’

Evi opende haar ogen. Ze hoorde vaag in de verte bekende stemmen. Het duurde even tot ze zich kon oriënteren. Daarna keek ze recht in het gezicht van haar moeder.

O ja. Ze was net geopereerd aan haar voet. De zuster had haar net ook al aangesproken, maar ze had er alleen maar een vaag, kort antwoord op gegeven. Een soort mompelende reactie met onverstaanbare woorden.

‘Lieverd? Gaat alles goed?’ Haar moeder keek haar met bezorgde blik aan.

‘Muh.’

‘Laat haar even. Ze is net uit de narcose.’ Dat was de stem van haar vader. Precies zoals ze had verwacht. Haar moeder in paniek, haar vader de rust zelve.

‘Ik wil gewoon weten of ze nog wel kan praten,’ reageerde haar moeder. ‘Wat als er iets mis is gegaan?’

Haar vader lachte. ‘Denk je echt dat ze haar vermogen om te praten kwijt kan raken tijdens een operatie aan haar voet?’

‘Nou, je weet maar nooit. Je hoort soms wel gekkere verhalen.’

Evi probeerde wat te verliggen. Normaal zou ze dit gesprek best amusant hebben gevonden, maar nu wilde ze vooral rust en bijkomen.

‘Lieverd?’ Haar moeder pakte haar hand vast.

Ze kon maar beter reageren, anders bleef haar moeder zich zorgen maken. ‘Ja, het gaat.’

‘O, gelukkig.’

Evi zag vanuit haar ooghoeken hoe haar moeder opgelucht omhoog keek. ‘Het is maar een botbreuk,’ zei ze.

‘Een gecompliceerde botbreuk. Hier ben je nog wel even zoet mee.’

Daar wilde Evi nog niet over nadenken.. Trouwens, ze zou alles op alles zetten om zo

snel mogelijk te genezen.

‘Mam, het komt goed,’ zei Evi. ‘Ik red me wel.’

Haar vader grinnikte. ‘Ik denk dat het niet vaak voorkomt dat de patiënt de bezoeker moet geruststellen.’

Evi moest ook lachen. Als kind klom ze graag in bomen en dat ging wel eens mis. Een kleine schaaftwond veroorzaakte al een paniecreactie bij haar moeder. ‘Je had wel dood kunnen zijn,’ riep ze dan, waarop Evi zei: ‘Maar dat ben ik niet!’

Het overbezorgde gedrag van haar moeder had ze regelmatig gemakkelijk gevonden, maar de laatste jaren begon het haar steeds meer te irriteren. Nu al helemaal. Haar hoofd was licht en alles draaide om haar heen. Kwam dat door de narcose?

‘Ik ben zo blij dat alles goed gaat met je,’ zei haar moeder en ze gaf haar dochter een knuffel.

‘Laat haar even rustig wakker worden,’ zei haar vader. ‘Waarom geef je haar niet de cadeaus die we hebben meegenomen?’

Haar moeder knikte en haalde een tasje tevoorschijn. Evi pakte het uit en glimlachte. Haar ouders vermoedden blijkbaar al dat ze

zich zou vervelen en dit pakket ging dat zeker tegen. Haar favoriete sporttijdschrift zat erin, samen met een kleurboek, een pakje stiften en – voor de lekkere trek – drie chocoladerepen.

‘Bedankt, lief van jullie,’ zei ze. Ze had niets met kleuren; het voelde nogal kinderlijk. Maar: haar ouders hadden hun best gedaan en het was niet eerlijk om daar zo verbitterd over te zijn. Ze kon het kleurboek altijd nog aan Yana geven – die vond het tenminste wel leuk. Met het sporttijdschrift hadden ze in elk geval goed gegokt waar ze behoefte aan had. En wie weet viel dat kleuren haar uiteindelijk ook nog mee. Ze moest lang stilzitten, en met een kleurboek was ze tenminste bezig.

Ze haalde diep adem nadat haar ouders afscheid hadden genomen. Rust. Nu ging het genezingsproces van start. Hopelijk kon ze weer snel aan de slag op haar opleiding.